

Az én apám

- Gyere vissza! – kiáltotta anya aggódó hangon a konyhából. – Leila, az nem neked való!
- én mit sem törődve anyámmal, futottam tovább a kis sátrunkba, amit apa épített nekünk. A lépcsőn felbukdácsolva sikoltozva rohantam a szoba felé.
- Jövök apaaa! Itt vagyook! – apró lábaimat igyekeztem gyorsabban szedni, és minél hamarabb elbújni a sátorban.
- Bezár az ajtó! - mondta apa, amikor megpillantott a folyosó másik végében. – Siess, mert elragad a szörny!
- Nem! – riadt arcomat látva elindult felém kitért karokkal, én pedig utolsó erőmet kihasználva újra futni kezdtem, majd elértem erős karjainak elejét és belefutottam menedéket adó ölelésébe. Apa gyorsan felkapott és bevitt a sárga sátorba.
- Így! Most már senki se vihet el téged! – mosolygott a puha lepedők árnyékában, majd egy fehér párnára letett engem. – Idehoztad a gyertyát? – kérdezte kíváncsian a kezemet fürkészve. A sátorban fahéjas csiga forró illata lengte be a levegőt.
- Igen, elkértem anyától. – mondtam büszkén és a kezembe szorongatott lila viasszal bevont gyertyát elé tettem.
- Elkérted? – bökött meg játékosan, majd ujjai közé fogott egy gyufaszálat.
- Hát, én elkértem, de nem akarta odaadni, szóval más módszerhez kellett folyamodnom. – vigyorogtam sunyin, lesütve a pilláimat.
- Jólvan, erről még beszélünk. – nevetett önfeledten, majd komoly arccal folytatta: - Szóval...Hány évesek is lettünk ma, kisasszony?
- Hat! - vágtam rá türelmetlenkedve.
- És az mit is jelent? – morfondírozott halkán, mintha fogalma se lenne a kis rituálénkról.
- Hogy hatot kívánhatok a gyertyánál. – válaszoltam automatikusan, de izgatottan mélyen a szemeibe nézve.
- Kezeket hátra! Szemeket becsukni! – mondta és megköszörülve a torkát, elszámolt hatig, majd hatalmas kezei közé fogta apró kezemet. – Nyisd ki! – szemeimet felpattintva a földre helyezett égő gyertyára pillantottam. Apa bátorítóan szorított egyet a kezemen, majd bólintva jelezte, hogy eljött az idő, én pedig vidáman elkezdtem felsorolni a kívánságaimat.
- Vaníliás-epres dupla cukros vattacukor, hah? – kérdezte az utolsó kérésemet hallva. - Csak nem jobban szereted azt, mint engem?
- De! – kacagtam az arcába, majd előrehajolva nagy lendülettel elfújtam a gyertyát. Apa mosolyogva nézett egy pillanatig, majd megpaskolta a combját, hogy üljek oda. Odamásztam hozzá a sátorban, erős karját körém fonta, kósza hajszálaimat kiséperte izgatottságtól kipirult arcomból és gyengéd puszit adott orcámra. Aztán a fülemhez hajolva odasúgta:
- Gyönyörű vagy, Leila. Nem is tudod, milyen boldoggá tesz, hogy az apád lehetek. – meleg lehelete csiklandozta a fületem.
- Milyen apának lenni? – kérdeztem kíváncsian fejemet felé fordítva.
- Apának lenni? – ismételte meg elgondolkodva. – Hát, amikor édesanyádat megismertem, még nagyon fiatalok voltunk és egyáltalán vártunk semmi komolyat ettől az egésztől. De ahogy teltek a hónapok, egyre jobban megismertük egymást, mint embert és csak Ő járt az eszembe naphosszat. Amikor felkeltem reggel, ő volt az első

gondolatom, amikor aludni mentem, azt kívántam bárcsak mellettem feküdné. – elfordult a sátor másik falát nézve, nehogy meglássam, hogy elpirult. – Négy évvel később összeházasodtunk és az a nap, amikor összekötöttük az életünket, az egyik legjobb napja volt az életemnek. Örültem szerelmesek voltunk és elterveztük, hogy Istenre bízva elkezdünk tervezni egy babát is. Nem voltunk biztosak abban, hogy készen állunk, de amit biztosra tudtunk az az, hogy nagyon szeretjük egymást és hogy Isten, ha úgy akarja, megáld minket egy gyermekkel. Két évvel az esküvő után édesanyád zokogva jött be a szobába, kezében remegve szorítva egy pozitív terhességi tesztet. Emlékszem, hogy a szívem majdnem megállt. Abban a pillanatban tudatosult bennem úgy igazán, hogy apa lettem. Elképesztő érzés volt. De tudod mi volt még annál is sokkal jobb? – kérdezte most már a szemembe nézve.

- Amikor megvettük a kutyánkat? – kérdeztem Buktára gondolva, de apa csak a fejét csóválta kuncogva.
- Amikor megszületél. Éjszaka 11 körül ott ültem idegesen, ugyanakkor izgatottan a szülésház várótermében, majd jött egy ápoló jelezve, hogy eljött az idő. Minden víz lefolyt rólam, amikor beléptem a szülőszobába. Ott feküdt édesanyád, a karjában egy kis csöpséggel, ami ordítva kapálózott. Akkor pillantottak meg először és az az igazság, hogy amit ott éreztem, téged nézve, nem tudnám soha elmondani. Egy leírhatatlan és fantasztikus érzés öntötte el hirtelen a szívem. – elgondolkodva a kialudt gyertyára pillantott, majd egy pár pillanat után levett az öléből és maga elé ültetett, hogy jobban lásson. – Apának lenni, Leila, egy elmondhatatlanul elképesztő érzés. Te vagy az én hercegnőm, és mindennél jobban szeretlek. Sose akarlak elengedni, még akkor se, ha egyszer kirepülsz majd a kalitkából. Azt akarom, hogy örökké, az én kis gyerekem legyél, és ha bármi bánt majd, odamerj jönni hozzám, hogy megvigasztaljalak. Ha egy fiú összetöri a szíved, ha valaki csúnyát mond rád, ha ez a világ bármi kárt is próbál tenni abban a rendkívül jószagos kis szívedben, akkor odafuss a karjaimba és meg tudjalak óvni minden bajtól. Hogy amikor sírni és ordítani akarnál, akkor én ott legyek, és megölelhesselek. De azt is át akarom élni veled, hogy milyen az első szerelmed, az első vizsgád, az első versenyed, az első utazásod, az első igazi döntésed, vagy az első diplomád... Ott akarok lenni veled, Leila, mindenhol! Az apád akarok lenni minden boldogságban, vidámságban, csalódottságban, bánatban...- két keze közé fogta arcomat és homlokát az enyémhez nyomta. – Ilyen apának lenni... Számomra te vagy Leila a világ. Az élet értelme. Nélküled sose tudnék élni. Tudod, ugye? – elgondolkoztam a válaszon, mert nem egészen értettem a kérdésemre adott választát, de elhittem neki mindent, mert ő volt az én királyom.
- Tudom, apa. Tudom...

-
- Leila? – anya fájdalmas hangja ébresztett fel kedves gondolataimból. Kinyitottam a szemem és megfordultam. A szél kicsípte a kortól előregeedett, ráncos bőrét, fakó ajkainak körvonalai gyengén rajzolódtak ki piros pozsgás arcán. Szürkés pillantását az enyémbe fúrta. Akkor, abban a tekintetben benne volt minden, amit író létére sose tudott volna szavakkal kifejezni. A fájdalom, a reménytelenség és az üresség érzése uralta azt

a gyönyörű szempárt, ami egy héttel ezelőtt még önfeledt kacagástól húzódott össze. – Gyújtsd meg a gyertyát! – mondta, most kicsit összeszedettebb, határozottabb hangon anya.

Ránéztem a lila viasszal bevont gyertyára, amit a kezemben szorongattam, majd megfogtam a gyufát és begyújtottam. Az apró láng az ég felé nyújtózva ide-oda mozogva egyre magasabbra nyúlt. Elgondolkodva figyeltem a meleget adó parányi tüzet. Azt a lángot, ami mindig is melegséggel árasztotta el egész testemet. Azt a lángot, ami mindig is reményt adott a reménytelenségbe. Izgalmat az unalomba. Boldogságot a boldogtalanságba. Fényt az éjszakába.

Leguggoltam a fűbe és a virág mellé tettem a pislákoló gyertyát.

- Hazudtam egyszer. - mondtam a cifrás betűkkel vésett nevét bámulva. – Azt kérdezted, jobban szeretem-e a vattacukrot nálad. – letöröltem remegő kezemmel a szemem sarkából kicsorduló könnycseppet. – Az igazság az, hogy még a vaníliás-epres dupla cukros vattacukrot se szerettem soha jobban, mint téged. Számomra te voltál a világ. Az élet értelme, apa. – arcomat a tenyerembe temettem és összegörnyedve a földre zuhantam. Sírtam. Megint. De most az egyszer nem érdekelt, mennyire látszok gyengének, csak azt akartam, hogy jöjjön vissza. Öleljen át újra és tartson szorosan a karjaiban. Ne engedjen el. Még nem állok rá készen. - Miért mentél el, hah? Miért hagytál itt? - zokogtam a földön ülve, kezeimet a térdemen átkulcsolva. – Ma tizenötöt kívánhattam volna a sátorban. A mi sátrunkban...Tudod, megígérted, hogy sose hagyjuk ki. Hogy akármennyire is elfoglalt leszel, minden szülinapom reggelén meg fogod építeni párnákból és lepedőkből, és rám fogsz várni, hogy meggyújtsuk a nagy gyertyáját. Megígérted! - Anya leült mellém, átkarolta a sírástól rázkódó vállam és fejét az enyémre hajtotta. Ott ültünk a hideg földön ketten. Anya és én. Egymás karjaiba menekülve a valóság elől... Szavak nélkül is értettük egymás fájdalmát. Tudtuk, hogy a másik mit érez. Hogy mi zajlik éppen a kettőnk kis tökéletesnek hitt világában. Abban a tökéletes világban, ahol egy hete még hárman voltunk. Abban a tökéletes világban, ami most apró darabjaira hullott. Abban a tökéletes világban, ami talán sohase létezett.